15 de novembre: Sant Albert el Gran, bisbe i doctor de l'Església

Text de l'Evangeli (*Mt* 13,47-52): En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Passa amb el Regne del cel com quan tiren una xarxa a l'aigua i la xarxa arreplega tota mena de peixos. Un cop plena, la treuen a la platja, s'asseuen, i recullen en coves els peixos bons i llencen els dolents. Igualment passarà a la fi del món: sortiran els àngels i destriaran els dolents dels justos, i els llançaran a la fornal ardent; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents. ¿Ho heu entès, tot això?». Li responen: «Sí». Ell els diu: «Doncs bé, tot mestre de la Llei que s'ha fet deixeble del Regne del cel és semblant a un cap de casa que treu del seu tresor coses noves i coses velles».

«Un cap de casa que treu del seu tresor coses noves i coses velles»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli reflecteix molt bé l'obra de sant Albert el Gran (1193-1280), bisbe i —mai millor dit— doctor de l'Església. Ell, fent ús de la raó al servei de la fe, va ser un savi avesat en aspectes de les ciències naturals i de les ciències del pensament. I és que la comprensió natural de l'obra de la creació no es desdiu de la fe, sinó tot al contrari: «La fe i la raó són como les dues ales amb les quals l'esperit humà s'eleva vers la contemplació de la veritat» (Sant Joan Pau II).

En efecte, la fe és com una «xarxa que arreplega tota mena» de veritats (cf. Mt 13,47); la fe no es tanca a les realitats naturals de la creació ni a les reflexions d'ordre natural. Sant Albert tingué el mèrit especial d'haver introduït aspectes molt valuosos del pensament filosòfic d'Aristòtil al servei de la reflexió teològica. I per si fos poc, sant Albert va ser el mestre de Tomàs d'Aquino, l'anomenat "Doctor Angèlic": sant Tomàs continuà i conduí fins a cotes molt elevades aquest camí d'integració i complementarietat entre filosofia i teologia. Fins aleshores el cristianisme havia mostrat simpatia i obertura envers el platonisme, però del mestre Aristòtil (s. IV a. C.) només n'havia acceptat la ciència Lògica.

D'aquesta manera, bo i parafrasejant Jesucrist, podríem dir que el teòleg «que s'ha fet deixeble del Regne del cel és semblant a un cap de casa que treu del seu tresor coses noves i coses velles» (Mt 13,52). És impressionant el progrés que la ciència de la fe —la teologia— ha fet al llarg dels vint segles de cristianisme. Els seus fonaments no han variat: la Paraula de Déu que, precisament perquè és Déu, ens parla de realitats profundes i, alhora, dóna llum —orientació moral— sobre tantes i tantes realitats de

l'ordre temporal. No ens ha de fer por la investigació teològica; el que hem de témer es fer teologia sense oració, sense diàleg amb el qui és la Paraula de Déu Encarnada.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El sagrament de l'Eucaristia realitza l'amor i la unió. La prova màxima de l'amor és donar-se a si mateix com a aliment» (Sant Albert el Gran)

- «Aquí hi ha un dels grans mèrits de sant Albert: amb rigor científic va estudiar les obres d'Aristòtil, convençut que tot el que és realment racional és compatible amb la fe revelada a les Sagrades Escriptures» (Benet XVI)

- «El desig de Déu és inscrit en el cor de l'home, ja que l'home ha estat creat per Déu i per a Déu. Déu no para d'atreure l'home cap a ell, i només en Déu podrà trobar l'home la veritat i la felicitat que desitja constantment» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 27)